

Arrest

nr. 102 867 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referthenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2012 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *bis* van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20 november 2012. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij ernstige medische problemen heeft en in het bijzonder zware depressieve klachten en posttraumatische stress. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft, werkbereid zou zijn en Nederlands probeert te leren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toezang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: (...). Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624). Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: “Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het

regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de “gewone” procedure. Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Eerste onderdeel van het middel:

In zijn verzoek tot het bekomen van een verblijfsmachtiging verwees verzoeker naar de medische problemen waaronder hij te lijden heeft, en dit specifiek in het kader van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Verzoeker haalde deze problemen uitdrukkelijk aan als buitengewone omstandigheden die hem zouden toelaten de aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België in te dienen. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het ingeroepen medisch element buiten de context van artikel 9bis Vreemdelingenwet valt er derhalve geen verder gevolg aan gegeven kan worden, m.a.w. dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Deze zienswijze kan niet bij getreden worden. Allereerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker in deze zijn vraag om tot verblijf gemachtigd te worden niet steunde op zijn medische problemen en in welk geval inderdaad de procedure van artikel 9ter Vreemdelingenwet zou dienen te worden gevolgd. De medische problemen werden specifiek aangehaald als buitengewone omstandigheden als grond van ontvankelijkheid van de aanvraag conform artikel 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt niet op uitputtende wijze welke elementen wel en welke niet als buitengewone omstandigheid kunnen gelden. Met betrekking tot medische elementen stelt artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. A contrario volgt hieruit dan ook dat medische elementen die niet het voorwerp van een aanvraag artikel 9ter Vreemdelingenwet uitmaakten wel als buitengewone omstandigheden in aanmerking kunnen worden genomen en deze derhalve vanuit dat oogpunt dienen te worden onderzocht. Waar de bestreden beslissing nergens stelt dat de door verzoeker aangehaalde medische elementen reeds ingeroepen werden in een aanvraag artikel 9ter Vreemdelingenwet, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet zondermeer stellen dat deze elementen buiten de context van artikel 9bis vallen. Door dit te doen wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden en is de beslissing niet afdoende gemotiveerd zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt tevens geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: Niet het onvoorzien of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385). Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de “buitengewone omstandigheden” en de ontvankelijkheid van het verzoek. Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of “te licht” bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris

zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden. Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd. Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren. Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden. Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden. Ondertussen verblijft verzoeker reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post. Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen. Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen. Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet. Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij in zijn aanvraag verwezen heeft naar zijn medische problematiek die hij aanhaalde als buitengewone omstandigheden. Hij is het niet eens met de zienswijze dat de medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen. De medische problemen zouden zijn aangehaald als buitengewone omstandigheid als grond van ontvankelijkheid. Verzoeker verwijst naar artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet waaruit zou blijken dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Verzoeker stelt dat hieruit *a contrario* blijkt dat elementen die niet het voorwerp uitgemaakt hebben van een aanvraag tot het bekomen van een medische regularisatie wel kunnen aangehaald worden als buitengewone omstandigheid.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de elementen die wijzen op integratie wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden bestempeld. Door verblijf en integratie af te wijzen als irrelevant, zou de motiveringsplicht zijn geschonden. Uit de beslissing zou niet blijken dat deze elementen onderzocht werden. De beslissing zou niet afdoende formeel gemotiveerd zijn. Nergens in de wet zou bepaald zijn dat elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren. Verzoeker zou lange tijd in België blijven, en hij mag niet meer terug gestuurd worden naar zijn thuisland om een regularisatieaanvraag te doen. Hij zou al zijn belangen in België hebben. De terugkeer naar zijn thuisland om een aanvraag in te dienen, zou een buitengewone inspanning vragen.

De bestreden beslissing is de beslissing van 20 november 2012, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de

materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande het eerste onderdeel: uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn regularisatieaanvraag enerzijds heeft beroepen op zijn medische problematiek en anderzijds op zijn integratie in België.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er een duidelijk onderscheid is tussen twee verschillende procedures voorzien in de vreemdelingenwet: enerzijds de regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op grond waarvan vreemdelingen die in België verblijven en die over buitengewone omstandigheden beschikken, een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, en anderzijds artikel 9*ter* die een procedure voorziet voor in België verblijvende personen met een medische problematiek.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de medische elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De medische problemen vallen buiten de context van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst in dit verband naar artikel 9*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet en stelt dat medische problemen die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een medische regularisatie wel kunnen aangehaald worden in het kader van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Er dient evenwel op gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een regularisatieaanvraag heeft ingediend op 10 augustus 2011, op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, waar hij zich beriep op zijn medische problemen. Verzoeker heeft zijn medische problemen dus reeds aangehaald in een regularisatieprocedure op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet waarover op het moment van de bestreden beslissing nog geen uitspraak was gedaan.

Wat het tweede onderdeel betreft, kan een goede integratie en een langdurig verblijf in België een reden zijn om verzoekende partij te regulariseren, maar dat is geen verplichting (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915).

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem echter toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De toepassing van artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1/ wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de zaak betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2/ wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekende partij werd in het verleden meermaals bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij verbleef in hoofdzaak illegaal in het land. Uit illegaal verblijf kan zij geen rechten putten. De integratie en banden die zij sindsdien zou gecreëerd hebben, zijn derhalve het gevolg van die illegaliteit en kunnen nu niet worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Het is niet duidelijk waarom verzoeker zelfs niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om een regularisatieaanvraag te doen via de gewone procedure. Zelfs al zou hij deels geïntegreerd zijn, dan betekent nog dit niet dat hij onmogelijk kan terugkeren. Verzoeker geeft zelf toe dat hij het land is binnengekomen in 2011. Ook voorheen verbleef hij enkele jaren illegaal. Verzoeker maakt niet op geloofwaardige wijze duidelijk dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, en moeilijk kan terug keren.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC